

Egész évre 4 frt.
Negyedévre 1 frt.

Megjelenik minden vasárnapon.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Belváros, Saru-köz 5. sz. a.

A MŰVÉSZ ÉS AZ IDEÁL.

A kék hegyek alatt
A Völgy tavat szüle,
Csillámló szép tavat
A tarka zöld füre.

A hullám elsimul
A csendes vizszinen,
S az égi kék azur
Lefestve ott terem.

A vén komor fenyő
Bámulva néz alá,
S csodálkozása nő
Arczát hogy láthatá.

A parti kis virág
Szintén alátekint:
Egész növényvilág
Ott áll lefestve mind!

A röpke kis madár,
A felleg bibora,
S a fényes holdsugár
Lefestve ott vala.

S hogy jött a barna éj
Csillagpalást alatt,
Csodás gyönyör és kéj
Rezgé át a tavat.

A messze ég ivén
Kigyult egy csillag ott
„Oh mily szép égi fény!”
S a Tó munkába fog.

De hasztalan erő:
Lefestni nem lehet
Halvány szinekre jő
Arcza a víz felett.

Szétdobva százfelé
A kékes csillagkép
A szint meg nem lelé
Hozzája semmikép.

Esenge most a Tó:
„Büvös csodás alak!
Repülj le! szállj le! óh!
Közel hogy lássalak!

Majd nyögve így eped:
Szeretlek égi Fény!
Felmennem nem lehet
Jöjj hát te énfelém!

A csillag oly hideg
S a tónak kinja nagy
Keblében láz remeg
„Oh szánj meg szép alak!”

De bája, fénye mult
Az égi testnek már
S a kis tó elborult
Mint az esőmocsár.

Sápadtan hallgat ott
A két szerelmes,
Az többé nem ragyog
S nem alkot többet ez.

Hullám hullámra száll,
S a hab felé repül,
De fenn az ideál
Elérhetetlenül.

S a kis tó úgy zokog
Szerelme végtelen,
Hogy végre fellobog
A csillag fényesen.

S meging ott egy helyen
Aztán repülni kezd,
Keresztül égiven
A tónak egyenest.

A gyémánt-szikra hull
A merre száll, nyomán;
Mögötte fény vonul
Előtte oszlik árny.

S lobogva ime most
A tó ölébe hull,
Az éjfátyol legott
Sűrűn rájok borul.

S hogy újra kél a nap
Sugára arra száll:
Ott van a tó s csillag
A két szerelmes pár.

Gárdonyi.

Pör, a melyben mindenki nyer.

Susták Mihály egészen jóra való gazdaember. Adózó polgár. Egy fia lent Boszniában eszi a katonaság sótalan kenyerét, ő maga gondot tart a familiájára s általában becsületes ember hírében áll. Kint lakik az alsótanyán, a hol van neki szép kis örökföldje, a miből megélhet.

Azonban Susták előrelátó ember és sokszor meghányván vetvén a familia sorsát, úgy gondolkozik, hogy valamikor őt is kiénekelhetik a világból az alsóvárosi barátok, s akkor aztán mi lesz a familiával? Ennélfogva továbbá úgy gondolkozik, hogy mihelyest lesz a városnak kiadni való földje, vesz ki bérbe annyi holdat, a mennyinek a munkáját ő maga megbírja a háznépével.

Ezen az eszmén aztán lovagol, egész határozottan lovagol Susták Mihály. Beleringatózik az álmokba. Szép lesz az, ha majd a tiszta vasárnapi nap reggelén kocog az országuton.

— Hova hova, Mihály bátyám?

Susták ekkor majd kiveszi a szájából a pipát és a csutorájával a vállán keresztül hátra mutat.

— Itt voltam az örökföldemen, öcsém — feleli nyugodtan. — Most meg még a bérletre.

Egyszóval egész dühösséggel lovagol a bérlet eszméjén. Mikor aztán legelsőbb híret veszi, hogy a város földet ad ki bérbe, ő az első a bérlők között. Az igaz, hogy a föld a felsőrészen fekszik, hanem ez nem határoz. Annál többen fogják megszólítani az uton: „Messze-e Mihály bátyám?”

Ez a gondolat győz és Susták Mihály bérel a felsőrészen.

Már most föl kell tennünk, hogy Susták Mihályok sokan vannak a világon. Ilyen például Garas Ádám a felsőrésztől. Szintén jóra való ember. Garas Ádám tehát szomszédul kerül a bérletföldön Susták Mihály mellé. Rajtok kívül van ott aztán még egy egész esomó gazda, ki az alsó, s ki a felső tanyavilágból.

Mikor aztán már ennyire van a dolog, bizonyos idő multán elkezd szerepelni a Sustákék nyole hatosa. Ugyanis egy vasárnapi napon Susták neki indul az alsótanyáról a felsőrészi bérföldre. Mire odaér, egészen mérges, mert senki sem kérdezte tőle az egész uton, hogy: „Messze-e Mihály gazda?”

Ott aztán megvizsgálja a lábán álló buzát és egy helyen, ott, a hol a Susták-bérlet a Garas-bérlettel összeér, — nyole hatosnyi kárt fődöz föl benne.

Le van taposva ott egy darabon a buza. Szinte fáj a szíve, mikor ránéz, hogy hogy vannak a göröngyök alá tiporva a buzaszálak. Ezen aztán dühös haragra lobban és elhatározza, hogy pöröl. A Susták familia nem hagyhatja a nyole hatosát.

S így Susták másnap megjelen a községi bíróságnál a városban. Körülkeféli a kalapját a könyökével és kikapasztalja, hogy mikor jön ki valamelyik fél vidám arculattal a szobából, a mi azt jelenti, hogy nincsen haragos kedvében a bíró. Ekkor aztán belép, a nyole-

hatosos panaszszal a bíró elé járul és „pöcsét“-tel megidézeti ötödnapra Garas Ádámot.

Garas Ádám ötödnapra megjelenik. Susták annak rendén-sorján előadja a panaszt. Garas azt feleli rá, hogy nem úgy igaz ám az, a hogy Susták mondja.

— Nem-é? — tör ki haraggal Susták — hiszen bizonyoságot is hozok rá!

— Mán akár hoz kend, akár nem hoz kend, — feleli higgadtan Garas — én nem fizetem meg a nyole hatost. Mert nem én tettem azt a kárt.

— De mikor tanuk vannak rá!

— Hiszen én is hozhatok ám tanut.

Igy aztán mind a kettő megnevezi a tanuit. (A dolog itt még egészen úgy megy, mintha valami párbajra való előkészület volna.) A Susták familia nem engedi a maga nyole hatosát, a Garas familia pedig nem akarja kifizetni.

Tehát megneveződnek a tanuk. Gajgonya János és Szivar Pál alsótanyaiak Susták részéről, Garasról pedig Lele Imre és Halbőr Antal felsőtanyaiak.

És így folya tovább a dolog. Az olvasó azt hiszi, hogy elmondandó vagyok azt: mikor lesz vége a megfölebbezett nyolechatosos pörnek a járásbírósnál, a mikor az azt megint átadja a községi bíróságnak behajtás végett.

Nem. A dolog sokkal egyszerűbb. A bemandott négy tanunak kézbesíteni kell az idézőlevelet. És erre az állapotra van teremtve a tanyai kézbesítő hivatala.

A tanyai kézbesítőnek van lótartási átalánya. Itt azután két alternatíva lehetséges. Vagy tart lovakat a lótartási átalányból a tanyai kézbesítő, vagy nem. Ha nem tart, akkor az előadódó esetekben mindig fogad magának kocsit és fizeti azt a lótartási átalányból.

Már most a négy idéző cédula odakerül a kézbesítőhöz. Kettő az alsó-, kettő a felsőtanyára. A tanyai kézbesítő nem tart lovakat, akkor a négy idéző kézbesítésére fuvar fejében kiad legkevesebb hat forintot, akár milyen macskalovakkal megy is. Ha pedig tart lovakat, akkor két napig kell azokat hajtania jó erősen, a míg a négy cédula kézbesítve lesz. A kétnapi hajtás alatt legkevesebb négy-öt forint árát romlik a két ló.

Ekkor a tanyai kézbesítő belenéz az ügyiratba és megvizsgálja, hogy micsoda pörben tanu az a négy ember. Látja, hogy nyolechatosos a dolog. Elővesz tehát nyole hatost, megküldi Susták Mihálynak és ezzel vége szakad a pörnek.

E szerint Susták nyer, mert megkapja a nyole hatost. De megnyeri azt Garas is, mert nem kell neki fizetnie. A kézbesítő nyer, mert megkimélte az utiköltiséget; a községi bíróság is nyer, mert megapadt egy pörrel a naponkénti aktacsomó.

S így tűnik ki most, a tizenkilencedik század végén, hogy vannak pörök, a melyekben mindenki nyer valamit.

arabonciás Diák
a színházban.

Vasárnap vasárnap volt Győrött, s hétköznap a színházban. A «Cigánybárót» nyomoritották agyon. Hiába mondogatta jó öreg Breznaynk «Ejnye beh jó!» a közönség nem tudta elhinni, «Ejnye beh rossz» volt biz az.

Hétfőn aztán a «Moldusdiák» nem is mert megjelenni. Blaháné nélkül Thalia temploma mit is ért volna most nekünk!

Bezzeg tele lett kedden a színház: a legkedvesebb «Tót leány» csalogányajka énekelte szívetbűvölő hangon a szép magyar tót nótákat. Ha az igazi tót leányok is ilyen kedvesek volnának azt hiszem jobban telepitenék őket, mint a csángókat, ez esetben mi ezt a pseudo-tótleányt tartanánk meg Győrött.

Szerdán a «Tücsök»-ben lépett fel a nagy művésznő. Többet játszott, mint énekelt. Gyöngy volt a rongyokban is és alakítása feledhetetlen.

Még két ünnepe lesz a háznak, aztán elrepül tőlünk Sopronba, Kassára.

Thalia kisasszony e szavakat irta Klio hugának noteszába «Győri diplomomban két örökemlékü esemény történt: fellépett a legkedvesebb papnőm, és muzsikált a világ legrosszabb bandája.»

Az Úr közbeszó.

Először prédikált magyarul a zsidó pap, el is akadt mindjárt az első mondat után. Ugyan-e pillanatban erős mennydörgés hangzott, mire a találekony pap így folytatá a beszédet:

— Mikhor the szholsz óh Adonáj, akhor nekhemnek hallgatni muszáj. Amen!

Igy is jó.

Tanár: Mi abból a tanulság, hogy Krisztus a vizet borrá változtatta a kánai menyegzőben?

Theologus: Abból az a tanulság, hogy még akkor Kánában nem volt fogadó, ahol a lakodalmas nép bort vehetett volna.

Sipos.

Instrukció.

- Mi a katona első kötelessége, mikor reggel fölkel?
- Hogy előtte való este kipucolja a csizmáját!

Milyen legyen a nő.

Egy agglegény a női kellékeket így szedte össze: legyen a nő szánakozó, kellemes, takaros, kecses, figyelmes, őszinte, szerény, okos, olvasott, gondos, szerető, kitartó, ovatos, derék, vallásos, alázatos, szolgálatkész, hála, becsületes, nemeslelkű, türelmes, készséges, barátságos, szorgalmas, jámbor, gyümölcsöző, termékeny, békés, hibátlan, esinos, tisztalelkű, béketűrő, beszédes, jó társalgó, erkölcsös, művelt, egészséges, engedelmes, gyöngéd, lelkesülő, szellemes, szende, takarékos, megelégedett, ügyes, lelkiismeretes, vidám, házias, szívélyes, udvarias, deli, szép, benső, vonzó, ifju, szüz, gyermekded, erős, szeretetreméltó, szeretetgazdag, nyájas, szelid, illedelmes, mértékletes, példányszerű, könyörülő, körültekintő, engedelkeny, módos, nyiltszívü, rendszerető, kötelességű, pontos, képzett, ingerlő, gazdag, igazságos, tiszta, állhatatos, józan, csendes, éleslátó, eszes, erényes, tevékeny, résztvevő, hű, változatlan, mesterkétlen önzetlen, szemérmes, titoktartó, jóakaró, bölcs, jólnevelt, gazdálkodó, fegyelmezett, megelőző, bizalmas és megbízható. — Ha ilyet találok, — mondá az agglegény, — akkor meg-nősülök.

Az iskolából.

Tanító: A reptiliák olyan kis állatocskák, a melyek a földön mászkálnak. Ki tud ilyet mondani?

— A kis hugom tanító ur!

Tsörge Ádány és Tzompó Miháj tanálkozásaji.

— Nizze mán kee nászom milyen szerenese kerügetött.

- Ugyan?
- E nagy beőrbugyillárist tanátom.
- Oszteg vóte benne valami?
- Nem vót abba nászom semmi.
- Hát hun tanáto?
- A zadóhivatalba nászom!

Hogy jár, aki reghazasodik.

A eszmadia papucs alá kerül. A kőműves saját tűzhelyét rakja. A színész a játékot egyszer komolyan veszi. A börtönőr rablánczra vereti magát. A halász hálóba kerül. A katonatiszt háboruba megy. A lovász óhajának célpontjához ér. A divatárusnő főkötő alá jut. A bérkocsist járomba, — a földművest eke elé fogják. A hajós horgonyt vet a szerelem kikötőjében. A vegyész feloldhatatlan vegyületet csinál. A kötélverő hurokra kerül. A bölesész átlátja, hogy — bolondot escelekedett.

Ista Pista.

— Barátom, hajad már nagyon megnőtt, vágass le belőle egy pár centimétert!

— Csak? Hisz annyiból nem csináltathatsz magadnak parókát?!

Ohajtás.

Ha a Balatonban
Somlói bor lenne,
De szeretném, hogyha
Fogas lennék benne . . .
S ha a Balatonban
Tokaji bor lenne,
De szeretnék lenni
Lyukas hajó benne!
Arany hullámiban
Örök nyugtom lenne!

Nappal és éjjel.

Egy amerikai utas arra ébred föl a kisvárosi szállóban, hogy rángatják alóla az ágyterítőt.

— Mit csinálsz te? — riad a néger szolgára. — Mit jelentsen ez? Már kétszer fölköltöttél azzal, hogy készen van már a reggeli és most meg már a lepedőt akarod kihuzni a testem alól?

— Jó uram — felel a néger — ez nem lehet másképp! Okvetlenül szükségünk van egy asztalterítőre!

Don Gitározó gitároz.

I.

Ott álltam az ablak alatt
S kértem nyissa ablakát,
Eldalolom érzelemmel
A legkedvesebb dalát.
Gitárom és keblem hangja
Hozzá szól:
„Sajó kutyám jaj de mélyen
Aluszol“

II.

Ah! kitarult már az ablak,
Eldobom gitáromat

S megölelem szerelemmel
— — Fejkötős — — inastokat.
Akasztófa! átölelt, mint
Gondolat,
S megharapta czudarul
Az orromat.

Somogyi Lantos.

Fürdőbe induláskor.

Szobaleány. Az albumot is elpakoljuk nagyságos asszonyom?

Nasság. Nem, igen meguntam már azokat a kopott pofákat látni.

Szobaleány. A kis tükröt se pakoljam el?

A jövő embezei.

Mikor először lépett be a tanár az év elején az I-ső gymn. osztályába, így üdvözlé növendékeit:

— Üdvözöllek titeket mint leendő minisztereket, hivatalnokokat, ügyvédeket, szatócsokat eszmadiaákat, kefekötőket, tűzoltókat és rongy népeket!

Félreértve.

Csicsóka ur: Ah, kedves nagysám, örülök, hogy láthatom! Üdvözetet hoztam kedves férjétől. Találkoztam vele Karslbadban.

A nő: Köszönöm szépen. Hogy néz ki?

Csicsóka ur: Na, ő egy magas barna ember, kopasz tejjel, szemüveget és pofaszakált hord és a bal szemére bandzsál.

A nő: Ugy értem jól néz-e ki?

Csicsóka ur: Ah ugy! Borzasztó jól néz ki!

Köserves illetöm estoriája.

Irom én Tzompó Miháj.

A másogyik szeretőmet Magdának hitták. Azé szerettem bele mer rémisztón szép nagy láboji vótak. Eecer megrugta a zódalamat, hát két napig feküdtem belé. Azalatt szerettem meg.

Mondok Magda te he.

Aszongya No.

Mondok mikó tégöd látlok, ojan furesát érzek a zingöm alatt, hát te mit érzöl.

Aszongya az ködmened szagát.

Mondok de én bévürrü érzlek ám.

Aszongya ne izej.

Mondok haecsókolom meg az szádot.

Aszongya minek a.

Mondok mán aszt nem tom, de aszt tom, ho' jobban esnik, mint az husvéti kalács.

Aszongya ha hozok néki a zidős anyám fejr bo-bítás tiktyánok az tojássábú, hát meghaggya.

Mondok mán a nehiz dolog, mer idős anyám nem ád annak az maggyábú senkinek, aszt akargya, ho' csak neki lögyön az faluba.

Aszongya máskép nem haggya.

Hát hazamentem, osztég öszve szettem hat záptojást, mondok usse tuggya az Magda, hogy aze vasse.

Ipppeg ee akarok lopódzanyi, mikó idősanyám möglát osztég ahogy lehuzza az papuccsát, aszongya hogy mér beszélek az Magda leányzóvaa, mikó az nem is hozám való.

Mondok mán avvaa ne gondujjon. Osztég az tojásokat hátú tartottam az markomba az derekam alatt.

Aszongya ejnye te pörnyehajder, osztég mellökött, úgy hogy az falnak estem, osztég markomba zápút az tojás.

Igy rotyyant szíjje az másogyik szerelmem az markomba.

Büszkeség.

— No hallod, ez a szomszéd szobaur ugyancsak büszke ember.

— Miért?

— Képzeld, ma reggel nem adta kölcsön a fogkefjét.

Gyümölcsösben.

I.

*Kimegyek a kertbe, gyümölcsfák árnyába,
Pihenésre hív a fű selyem párnája.
Nézem az almafán hány újabb rügy fakad,
Hallgatom a rigót virágos fák alatt.*

*Lassankint a szívem érzéssel megtelik
El is ábrándoznám itt holnap reggelig.
De menekülj Muzsa! kezem karrót ragad:
Irtani jöttem a cserebogarakat!*

II.

*Lesz az idén szilva
Aszalni lehet,
Lekvárból éd's anyám
Építhet hegyet.*

*És hogy el ne lopják,
Majd ha érni fog,
Éd's anyám kedvéért
Csösznek felcsapok.*

*Tolvajt a kertünkben
Nem lel majd ez ősz,
De a fele termést
Megeszi — a csösz.*

Cs.

Ál-fogfájás.

— Csakugyan olyan nagyon fáj a báróné foga?

— Sose higgye, csak azért mutatja hogy a világ ne higgye, hogy hamis fogai vannak.

gy bölcs gondolatai.

Az eszme a subix, a ki-
a kifejezés a kefe, mely meg-
adja annak becsét és ragyogását.

*

Az antik hazaszeretet nyilvánulása: h a l-
ni a hazáért, a moderné pedig: élni érte.

*

Könnyebb valamit jobban érteni, mint jól.

*

Sziv a bográc, szerelem benne a pörkölt,
hajlandóság a kanál, fiatalság az éhes vendég.

*

„Társaságban művelődik az ember“ — szokták
mondani. Hátha ostobák, bolondok vagy czégyeres gaz-
emberek társaságába jut valaki??

Ista Pista.

Előfizetés nincs.

Egyes szám ára egy szives frt.

JÓ-SZIV.

GYŐR-VÁROSI-RÁBA-TÜNDÉR-ÜNNEPÉLY-ALKALMI-SZERKESZTŐ-BIZOTTSÁG-
EMLÉKLAP.A t. olvasóközönség kéri-
ti e lapnak megőrzésére.

Vezérczikk.

A „Jó szivek“ berekedt berke bűvös alkonyi csalogányának illatos énekét zendíti a magasztos jótékony-ság oltárára, melyen a Rábaszabá-lyozás megszokott themája helyett a Rábaszivélyezés berekedetlen berke szárnyal fenséges illathangokon. Áldott legyen a sziv, melynek jóté-kony kaesói tollal törlik le az ár-vák megható könyeit, áldott legyen a 356 tagu bizottság, mely az in-gyenjegyven kívül egy pohár sört kíván ingyen éldelni a jó sziv be-rekedt berkének porszárnnyalt fára-dalmi után. A jótékony-ság a be-rekedt berek enyhítő fájdalomán ma-gasztosul s Klió éreztapjára Berger és Khón-féle kitörülhetetlen vegy-tintával jegyzi fel nevét. És most zendüljön a kirekedt berek, s adjon bizony-ságot a „Jó sziv“ jószivü-ségéről. Szóljanak a gyengéd női aj-kak emléksorai, táruljon fel a jóté-konyezélra rendezett szellemi tüzi-játék, az elme sziporkái a sziv láng-jaival festve. Örök emlékül adjuk itt a szives kegygyel és kegyes sziv-vel beküldött emléksorokat.

Emléksorok.

A jó sziv nem lehet rossz.

*Levendula Babi.*Romlásnak indult hajadon magyar,
nem látod a jósziv miként virul!Petőffy után némi változtatással:
*Holefni Angelica.*Borsó a jó sziv, mely a nyomor
talaján czukrot terem!*Szappan Győző.*Mindennek van oka, de az oknak
ninesen.*Dr. Okka Dénes.*

Ki mondja meg?

Mit zeneg?

A madár?

Mely fenn jár?

Az éjhomály

Góczpontján?

Brekeke Zöngömér.

Többet észszel mint erővel!

*Kempelenfalvi Kempelen Kelemen.*Jó a sziv, ha mézes kalácsból van,
de jobb, ha mézes kalácsot ad.*Szurkos Marietta.*A szivar árát felemelte a hoz-
mány, a nyomorúságot felemeli a
„Jósziv“. Erre ménekü, erre áldás.*Trabuco Tihamér.*

Csicsóné galambom

A Jó szivre vigadjon!

(E szellemes rögtönzést egy bi-
zottsági tag csinálta, aki szeré-
nyen a névtelenség álarca alá
buvik. *Szerk.*Ha a világtörténelem gyászos alak-
ja: Simon Judit jószivü lett volna: nem
öli vala meg ennen gyermekét.*Gombolyag Friderika,*
polg. leányisk. növendék.Szép jó sziv! mondja elmé-
sen hallhatatlan költőnk Hugó
Viktor.*Pöttyögő Zsófi.*A virágnak megtiltani nem lehet
Elnyomni sem lehet a jó sziveket.*Vörösmarti után*
*Kantsal Ludmilla.*A test legszebb éke a Jó-sziv, bár nem
divatos, — fájdalom.*Tengelice Benő*
I. reáliskolai tanuló.A ki nagyot akar mondani, sok-
szor kicsit mond!A „Jósziv“ számára írta
*Bugyogó Mátyás.*Hidrogenium Oxigenium — ez a víz,
a könny is víz de só, a jó sziv édes-
sége feloldja a savat, s gyönyört olt a
szivbe.*Dr. Osey Gerő,*
m. k. term. tud. társ. tagja.

T Á R C Z A.

Jó sziv.

A „Jó sziv“ eredeti regénye.
Egy fejezetben.Sötét volt az éj. Minden sötét. Csak
a déltüzi nap verte heves lángsugarát
alá az ég központjáról.

Elvira látta.

De Elvirát nem látta senki.

Egy árvizkárosult tiporta lábainak
csattogó agyaraival a Közlönyt.— Miért cselekszed ezt óh ember?
— szólt elbűvölő hangon Elvira.— Ez is vizet áraszt! — szólt a
férfiu.

Elvira szóla:

— Létednek dús délvirágszakán
mért ez oktalan haragmarzangolta arez-
kifejezés, avagy nines-e tudomásod a
Jó szivről.A férfiu feltekintett szemeivel a
tündér csodaszép arezára, mely a tro-
pikus délnek északi fényétől sugárzott.

Elvira zengé:

— Avagy nines-e bizalmod hoz-
zánk.A férfiu szemeiben tüzes könyek
csillogtak, keble édes érzelmek vihará-
ban fuldoklott, kéjtől vaczogó fogakkal
felelt:— Ha nem vagy álom, akkor vagy
az Isten küldött, vagy a Rábatündér-
ünnepélyt rendező bizottság.— Igen az küldött, légyen áldva
a jótékony jó-sziv csoportozat, mely ez
ünnepélyt rendezi, légyen áldott minden
kinyomtatott Rába-tündér-rendező-bizott-
ság-név, mely letörli az árvizet a nyo-
mor homlokáról, — a jószivek istene
áldjon meg téged is.Ezeket mondva eltűnt a tündér,
hogy jelen legyen a Rábatündér-ünne-
pély-rendező-bizottság-vigalom csoporto-
zatában.*Kukatz Elsonora.*

Udvarlás közben.

— Ugy látom, kedves kisasszony, hogy unat-
tom. Kegyed rám sem hallgat. Azt tartom jobb, ha
távozzom.

— Oh kérem, tessék csak maradni; ha ön itt
nem volna, akkor is csak unatkoznám.

Sagát Sepi ultimói.

A szivar ára felszállott, hát én meg leszállok a
pipához.

Megesküdött az egész akadémia, hogy tönkre teszik
a kormányt, — nem szivaroznak többé.

— Tönkre teszitek ám, — mondok — a trafikos
lányokat, mert többet kell hitelezniök.

Sürgönyöztem az apámnak: „A szivar ára felszállott,
kérem felemelni a gázsit 10 frttal.“

Visszasürgönyözte: „Ezentul ne szivarozzál. Gázsid-
ről leemelek 20 frtot.“

Recontráztam:

„Ne szivarozzék édes apám, hanem azt tegye a
gásizmhoz a mit megtakarít, nekem nem szabad a sziva-
rozást elhagyni, mert mint „Jó szív“ bizottsági tag köteles
vagyok minden hónapban legalább 100 drb. szivarréget
dobni a szegény napszámosoknak.“

És az öreg beleegyezett.

Nincs szégyen.

Salamon egy áldott állapotban levő hölgyet kísér
be egy házba. Mikor onnan kijön, találkozik egy barát-
jával, a ki kettőjüket együtt látta.

— Te ki valt az o hölgy, a kit kísértél?

A menyasszonyom.

A menyasszonyod? Te nem szégyelled ezt mon-
dani. Nem szégyeled elvenni egy olejan nüt o ki olejan
állapotba van?

— Mboh! — riad föl Salamon, — miért szégyel-
ném? Nem én vagyok oz oka!

Szerkesztői üzenetek.

F. K. Helyben. Az

a sok bizottság a mint hall-
juk a következőkkel egészít-
tetett ki: 10. Jegyzedő bi-
zottság, 11. Kávékináló bizott-
ság, 12. Bökölő bizottság, 13.
Betévedt ebeket kiutasító
bizottság, 14. Részeg «Jószí-
veket» szállító bizottság, 15.
Kellő dícséretekről gondos-
kodó bizottság. — Hiuságok,
hiusága, hát te vagy a fő-
mozgatója a jószívűségnek?
— **B. B. Marm.-Sziget.**
«Hogy viccel a kibicz?»
Ki vice!

N. Helyben. A mint
láthatja abba a kellemes hely-
zetben vagyunk, hogy «Jó-
szív» emléklap kéziratához

bebukkanhattunk. Az emléksorokat pedig tévedésből hozzánk küldötték, minthogy
azonban mi semminemű összeköttetésben nem vagyunk szerencsések lenni a szer-
kesztő bizottság tagjaival, (nem is levén érdemünk a hallhatatlanítás ezen alkalmá-
ba belecsimpeszkedni) — ezennel átengedjük illető helyükre az emléklapba. —
Esztergom M. G. Sikerült apróságok! Csak minél többször! — **Cs. F. Pécs.**
Az ípsével leszámoltunk. A nyáron találkozunk-e? Üdv! — **Kaczagó Thalia.**
A chlichét nem vették át Cs. direktortól. A készségért köszönet. — **A többi
levélre jövő számunkban felelünk.**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

GÁRDONYI GÉZA.

Nyilttér.)*

Schuster Ernő vasuti vendéglős tisztelettel értesíti
a t. közönséget, hogy jól felszerelt vasuti kerthelyiségé-
ben Farkas Ádi nemzeti zenekara fog ma vasárnap ját-
szani. Kitűnő schvechati sör, izletes ételek, pontos ki-
szolgálás stb. rendelkezésére áll a t. közönségnek.

*) E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a Szerk.

